

Joventut

Revista quinzenal vilanovina

ENRIC PARAYRE. — «DONA AJEGUDA»

(Clixé col·lecció «L'Amic de les Arts»)

SUMARI

L'EXPOSICIÓ D'ART DEL PENEDEÈS: J. B. — ÈTICA I ESTÈTICA EN L'HERÈNCIA DELS CLÀSSICS: Josep F. Ferrer. — EL FILÒSOF: Vicens Montañés. — EL PREMI «MIRADOR»: Francesc Casals. — EXPOSICIÓ ALEXANDRE DE CABANYES: Franen. — REMARCANT FETS: J. Barberá. — A L'ENTORN DE L'ESPORT (acabament): P. Vintó i Oliveres. — SONET DE LES ROSES: Joan Clusàs. — L'ÚLTIM PETÓ: Anton Alemany. — A UNA FLOR DE CAMÍ: J. A. Ricart Forment. — AMORETA AMOR: Joan Vilavella. — L'OCELLET: S. B. — LA NIT: Teresa. — DE QUINZENA EN QUINZENA...: Tetracordo.
CINEMA. - TEATRALS. - NOTICIARI.

Suplement de JOVENTUT: «Preludios de mi lira»,
poesies de Manuel de Cabanyes, traduïdes al català.

25 cèntims

Casa Marcet

~~~~~ Gran assortit en camiseria, gèneres de
punt, confeccions i articles per a regal ~~~~~

PREU FIXE I ECONÒMIC
per comptar amb sucursal a Sitges

Plaça Riego, 6 : - : Vilanova i Geltrú

EMPRESA "CINÆS"

TEATRO ARTESANO TRIO PALAU

Programa de cine para hoy, sábado, y
mañana, domingo, días 6 y 7 de abril.

La super-producción Titán Fox,

La bailarina de la Ópera

por Dolores del Río y Charles Farrell.

La película Paramount,

LEONES A MÍ

La cinta cómica,

TUFILO DISPERSOR

y la interesante

REVISTA PARAMOUNT

TEATRO BOSQUE TRÍO MONTSERRAT

Programa de cine y varietés para hoy,
sábado, y mañana, domingo, días 6 y 7.

La super-producción Fox,

LEGADO TRÁGICO

Debut del gran bailarín

SACHA GOUDINE

y su «partenaire»

Enriqueta Parera

The Great Girls

y la famosa estilista

PEPITA CARLES

Película cómica y Noticiario Fox.

MANUEL
DE CABANYES

PRELUDIS
DE
MA LIRA

ASSAIG DE
TRADUCCIÓ
CATALANA

*Siguim permés
traduir ⁽¹⁾
nostre poeta*

(Humilment perdó)

Com ell anònim

---

(1) Noresmenys els versos no deuen traduir-se.

Juventut

Revista quinzenal vilanovina

LITERATURA * POESIA * HUMORISME
SPORTS * TEATRES * CINEMA

Dels articles publicats en
són responsables exclu-
sivament els seus
autors.

Redacció i Administració:
Sant Gregori, núm. 8, baixos

No es retornen els origi-
nals ni es sosté corres-
pondència particular re-
ferent als mateixos.

L'Exposició d'Art del Penedès

Dintre de poc seran llançades al vent les campanes anunciant la «III.^a Exposició d'Art del Penedès». Prompte sonarà en l'espai el corn que assabentarà al poble de què a Vilanova es prepara una exposició d'una importància tal com fins avui no havia tingut encara lloc.

Convocats pel Comitè executiu, es reuniren un estol de vilanovins aimants de la cultura i de la nostra població, els quals prometeren treballar amb da-ler per tal que dita manifestació esdevingui un triomf complet.

Sospitem que el treball a executar és molt i difícil, però som optimistes en creure que, ajuntant a l'ensem la bona voluntat i l'entusiasme més pregó, poden els organitzadors reeixir-ne i apuntar-se i tot un brillant èxit.

Tenint en compte el precedent de què idèntica manifestació artística ha tingut ja lloc a Vilafranca i a Vendrell, deuen agafar de punt de partença, i encaminar-hi els màxims esforços, poguer millorar l'èxit obtingut per les dues exposicions anteriors a la nostra, encara que creiem fàcil assolir-ho, puix a Vilanova comptem amb elements artístics suficients per aventallar a les efectuades.

Ço que interessa més és fer comprendre a la massa popular la importància que representa per a Vilanova la celebració d'un acte tan ressonant i el deure que tenen de considerar l'exposició com obra llur, ajudant als organitzadors moral i materialment, sobreposant a tot l'estimació que hom té de sentir per nostra benvolguda vila.

J. B.

Ètica i estètica en l'herència dels clàssics

Des dels temps més allunyats de la història, l'home ha sentit palpitant dintre seu una inquietud, un desig—vagarós, imprecís i imprecisable en son origen—; una imperiosa necessitat de perfecció, d'estabilitat i de bellesa.

A aquesta invitació interior ha seguit, com a conseqüència lògica, la creació d'una ideologia; s'ha deixondit, o millor, ha nascut l'investigació i s'han bastit una religió i una literatura.

Aquestes són les consideracions que ens suggereix la lectura dels textos d'Homer, d'Ovidi o d'Hesíode, així que entrem en ells i es desplega al nostre esguard el vast i laberíntic espectacle de les brillants i imponents fantasies de la mitologia de les primeres civilitzacions.

I a mesura que avancem i ens endinsem en les planes de llurs obres, trobem imatges que se'ns mostren propícies a múltiples interpretacions; fèrtils i fecondes en idees. En el fons sempre la base ferma d'un tema etern ja biològic, ja físic, ja matemàtic, ja sideral, recoberta de la desconcertant plàstica de la forma.

Tenim ja, doncs, dos factors, això és : principi natural i sistema o forma emprats per a plasmar-lo.

Degueren ésser tan grans i tan pregones l'impressió i l'admiració que produí en els grecs la simple contemplació dels elements, que això fou prou per a què fessin brostar del caòtic no-res i poblessin les immensitats de l'espai i les pregoneses de les aigües i els boscos verges d'infininitat de llegendes i de divinitats, a les quals rendien culte i tributaven sacrificis.

Els arribaren a personificar-ho, a divinitzar-ho; i en llur politeisme feren els déus iguals als homes; els immortals i els mortals no es diferenciaven més que en això : en la limitació dels dies de l'existència, puix que en tot eren idèntics : en qualitats i en defectes; en guerres i en adulteris.

Els déus en el mite, doncs, no passaven d'ésser —i són considerats com representacions dels problemes plantejats i de les passions— a través de tots els temps, en la vida humana.

Quan posteriorment, hom començà de trobar gust en l'estudi de la metafísica, quan es començà d'experimentar el plaer de l'art de la subtil discussió, quan—en un mot—a l'escalf de les escoles jònica i itàlica, fou conreada, a Grècia, la filosofia, aquella ingènita inquietud a què havem al·ludit en començar, trobà un nou camp més vast i més definit on expandir-se. La raó és una facultat eminentment prudent i combativa a ultrança.

Els clàssics, millor dit, les obres dels clàssics, són analitzades filosòficament. — En els Diàlegs socràtics de Plató s'esmenten sovint passatges de la Iliada.

Les diverses escoles filosòfiques se succeeixen i es contradiuen. La humanitat es remou convulsiva i fa esforços gegantins per assolir la veritat.

Aquesta recerca intel·lectual dura segles en els anals del pensament.

...En nostres temps contemporanis, moderns, en l'actualitat el grau de progrés científic en totes les branques del saber i l'orientació cabdal de la directriu—(la metafísica)—ens autoritza a creure que — llevat de ço d'indestructible que hi ha en l'herència que dels pobles d'orient ens ha pervingut — la nostra ètica — pel fet d'ésser la moral veritable — és infinitament superior a l'hel·lènica.

No podríem dir el mateix quan al segon element de l'enunciat. L'esperit d'agilitat i de finesa és indubitable que actua també directament sobre la forma, sobre l'estètica, però el seu procés és més lent i més laboriós.

L'estètica dels clàssics no ha estat—en literatura i en art—superada encara. La seva sinceritat i la seva serenitat són notablement model·liques.

Cal no oblidar-ho; cal tenir-ho sempre ben present i més nosaltres —la nostra població—responsables ara d'una tan important manifestació de cultura com és l'Exposició d'Art. Aquesta exposició comarcal arriba per primera volta al trencall de les ones mediterrànies — les aigües de les belles divinitats i dels delfins dels antics baixos-relleus — i n'ha de copsar tot el prestigi de la tradició estètica dels grecs i dels llatins.

Josep F. FERRER

El filòsof

Els estels espurnejaven en el fons negre del firmament d'una nit d'istiu excessivament calurosa, tan sols torbada de tant en tant per les ratxes d'un vent calent.

Quan Psicodor es decidí anar a veure a Pido — el filòsof del qual tantes coses misterioses es contaven — en la caverna que aquest havia convertit en la seva llar, solament el pensar que anava a cercar a l'esmentat filòsof, li feia córrer un esgarrifall per l'esquena i l'omplenava de frisança. Els arbres gegantins del camí, tan sols il·luminats pels estels, li semblaven grans fantasmes que el contemplaven, i la remor que produïen a l'ésser sacsejats per les alenades d'aquell vent calent se li antullaven llurs rialles.

A la fi arribà davant la caverna, i vegé al filòsof assegut sobre un munt de pedres que semblaven li feien de pedestal.

Va fer-li el més cerimoniós salut que pogué i, atansan-se-li, va dir-li: ¡Oh Pídol, atret pel teu gran nom i fama de la teva saviesa, he vingut fins ací, sapiguent que jamais desempares als pobres i desvalguts, ajudant-los dintre el mitjà de les teves forces, vinc, no a fer-te uns planys, sinó a demanar-te una mercè.

— Jo soc — diu Psicodor — un llibert del gran sacerdot Torx, a qui he servit sempre tan bé com he sapigut, i ell, per tant, no té cap queixa de mí. Però un patrici, reconegut a Torx, li ha fet un regal, consistent, per la meua desgràcia, en una bella esclava. Veure-la i estimar-la fou cosa d'un moment. D'ençà que ella és al palau la meua vida ha esdevingut un torment; em cremo dins les flames dels gels quan el gran sacerdot l'acarícia; resto glaçat dintre la fredor de les mirades de despreci quan m'hi atanso; sofreiro tots els torments, inclús el de Tàntal, puix tenint-la sempre al davant, i desitjant-la, veig com és d'un altre. Tu comprendràs ¡oh magnànim Pídol, que l'amor és el licor que adormeix els sentits i et fa ésser feliç.

Així no t'estranyí la gràcia que vinc a demanar-te. Ha arribat a les meves oïdes que tu havies descobert el secret de la vida, el secret que fa immortals als que de dit nèctar en fan ús; doneme'l, puix per medi d'ell conqueriré riquesa i honors i faré que la meua estimada em correspongui; revelame'l i t'estaré per sempre més agraït.

Pido estengué llurs braços descarnats envers ell i li digué, amb veu campanuda i escardellada, ensenyant la seva única dent groguenca :

— Psicodor, tu creus que per satisfer un vulgar desig teu et donaré aital secret... no, no te'l donaré puix no vull fer-te cap mal. Parles dels torments, del teu amor contrariat; però la possessió del secret esmentat te'n reportaria d'altres molt més terribles. Així com aquells tenen remei, aquests no en tindrien pas; al contrari, quan més temps passaria més s'agreuïria el teu sofrir; el torment de veure succeir les edats i les generacions de les quals els homes que en formarien part pensarien diferent de tu, obrarien al revés teu, viurien en uns oposats ambients, tu no series més que una relíquia dels temps passats, objecte de la curiositat pública. Pensa que et doldria usar aital secret, puix ara els sofriments et duren poc temps i de l'altra forma els tindries eterns.

Psicodor, amb veu ronca, contestà : — No sofriria gens; l'amor etern, amb la meua estimada, impediria els torments.

— ¡Insensat—crida Pido—no veus que l'amor no és més que l'enganyifa de l'espècie a fi de perpetuar-se. Que no veus que pinta i embolcalla amb els colors dels sentiments per fer més bonic l'acte de reproduir-se! ¡Insensat, que no comprens que igual que la llum passa de la penombra a la sombra i la calor del temple al fred més viu, també la flama del teu amor aniria apagant-se pausadament, fins arribar que de la teua estimada no en podries sofrir ni la presència!

— Pido: no em vols donar el teu secret i pretens enganyar-me amb sofismes; però ja que no vols ajudar a un desvalgut, la maledicció dels déus caigui damunt teu...

Algun temps més tard sortí Pido de la seva caverna per anar a la ciutat, puix havia arribat al seu coneixement que Psicodor, havent intentat matar al sacerdot Torx i robar la seva esclava preferida, havia sigut cremat viu, desfiljava veure les seves cendres.

En arribar, contemplà llarga estona els restes de Psicodor, fins que agafà un grapat de cendra i mentre el vent l'escampava, digué :

— Pols dels sentiments, pols de l'amor i de l'odi, de l'ambició i de l'enveja, de la venjança i la luxúria, de la saviesa i del poder, pols de la Humanitat, tot pols, res més que pols...

Vicens MONTAÑÉS

TEMES TEATRALS

El Premi "Mirador"

LA IMPORTÀNCIA DEL PREMI.—«Mirador», amb vistes a una propaganda—creiem nosaltres purament particular—va organitzar un concurs d'una certa originalitat.

Es tractava d'adjudicar un premi de dues mil pessetes a la millor obra en tres actes de teatre català estrenada aquesta temporada tot just finida. Això està molt bé. Lo que no trobem tan encertat és la forma d'adjudicar-lo. Que el públic sigui qui otorgui un premi tan respectable — més respectable en ço que atany a la part moral que no a la material—ho trobem avui com avui un desencert. Ja tindrem més endavant ocasió d'esmentar els motius amb què fonamentem la nostra opinió. Sols volem ara remarcar la valor intrínseca del premi. Dues mil pessetes és una quantitat bastant crescuda. I més ací que no estem acostumats a què premis com aquest es prodiguin amb massa assiduitat.

No és doncs d'estranyar que en els nostres nuclis teatrals i àdhuc fora d'ells la importància del Premi «Mirador» hagi estat unànimement reconeguda i hagi suscitat apassionats comentaris.

EL GUANYADOR DEL PREMI.—Ha estat Alfons Roure amb la seva obra *La florista de la Rambla*. Per ordre de votació l'ha seguit Josep M.ª de Sagarra amb *Les llàgrimes de l'Angelina*.

Els demés concursants—concursants a desgrat de llur voluntat, potser, alguns d'ells—estan ja distanciat per un gran número de vots.

La lluita tal com era previst fou entre aquests dos autors: Roure i Sagarra. El primer, ha tingut 849 vots. El segon, 781. Ara bé. Cal fer remarcar el fet que a Roure l'ha fet triomfar el públic d'un sol teatre: l'Espanyol. En tant que a Sagarra, si bé Novetats li atorgà un número crescutíssim d'electors, l'han votat als tres teatres. Si reconeixem a més, que dels tres teatres que representen en català, l'Espanyol és el que fa menys teatre—en la més alta accepció de la paraula—i atenent que el seu públic és qui ha fet sortir guanyador en Roure—degut potser al fet d'ésser l'únic autor d'aquell teatre que mereixia ésser votat—en treurem la conseqüència natural i lògica que aquest concurs, en lloc de refermar en nosaltres el ple convenciment del sentit crític del nostre

públic ha fet altrament. Ens ha demostrat palesament que encara no està en la llur majoria prou capacitat per decidir un premi com aquest. El Premi «Mirador», en saber-ne el resultat definitiu—que dit sigui de pas ja prevèiem — ha esdevingut per nosaltres una enganyifa.

En un teatre que ha estrenat obres d'una tan altíssima valor teatral com *Els fills*, *Qui no està amb mí...* i les mateixes *Llàgrimes de l'Angelina*, el fet que es designi *La florista de la Rambla* com la millor obra estrenada, diu ben alt fins a quin punt la majoria del nostre públic és o no conscient d'emetre el seu vot.

ENCERT O DESENCERT. — Ha estat el premi encertat o no? Heu's ací una pregunta que dansa en l'ambient. Nosaltres creiem que sí. Lo que no creiem encertat és la forma d'adjudicar-lo.

El doble valor moral i material del mateix exigeix que els organitzadors trobin una manera de fer que el premi sigui otorgat a la millor obra. Impedir baix tots conceptes que surti triomfant una obra votada en un sol teatre. Lo que equival a dir que, malgrat d'aconseguir el sufragi més copiós, no respon el veritable sentir del nostre públic, que és precisament en aquest cas lo que es tractava de demostrar.

Es de creure, però, que alligonats per l'experiència, els organitzadors ja ho tindran en compte. Altrament, la importància moral del premi acabaria per esdevenir l'afany purament material d'embutxacar-se les dues mil pessetes sense tenir en compte cap altra cosa.

Francesc CASALS

Exposició Alexandre de Cabanyes

A Reus aquest vilanoví exposà darrerament una vintena de teles. No cal dir que fou un èxit. No cal dir tampoc com nosaltres ens en alegrem ben sincerament.

L'art d'aquest pintor nostrat és una cosa tan viva que interessa profundament. La seva màgica paleta sap trobar la nota justa de l'expressió i tonalitat adequades. Avui en dia Cabanyes, pels crítics i persones enteses en la matèria, és ja considerat amb remarcable justícia. A cada nova exposició que fa, les seves pintures són més favorablement comentades. Ara, amb ocasió d'aquesta celebrada al Centre de Lectura de Reus, els elogis han florit sincers i abundants.

Nosaltres el felicitem ben efusivament, tot alentant-lo a prosseguir infadigable en aquest camí emprès, en el que ha tingut i té encara com a únic company l'Art i res més que l'Art. — FRANEN.

SONET DE LES ROSES

Les roses del jardí de ma estimada
que besa l'oratjada del matí,
tenen igual el gust que la besada
de quan beso sos llavis de carmí.

La flaire que els hi dona la rosada
s'escampa tota pel formós jardí;
allavors la terra riu entresuada,
mentres l'enamorada pensa en mí.

I jo, mentres les notes vaig dient
d'aquell jardí que dona tantes roses,
també se'n va vers ella el pensament.

I mostrant-li un doll de poesia
gravem tots dos les hores venturoses
d'aquell verger que tant amor ens cria.

Joan CLUSAS

L'ÚLTIM PETÓ

Un bes en mos llavis donares un dia
mentres jo et mirava enfollit de dolor;
un bes em donares mentres et mories
deixant en ma boca el regust del petó.

Tenint en ma destra ta mà com un marbre
de freda i a un lliri semblant en color,
mon cor somniava abatut com un arbre
al que una ventada li roba sa flor.

Pensava en el temps que, confosa en mos braços,
els llavis juntàvem amb gran il·lusió.
¡Per sempre la Mort ha trencat tots els llaços!
¡Que distint dels altres ton últim petó!

Anton ALEMANY

Vilanova i Geltrú, 28-3-29.

A UNA FLOR DE CAMÍ

Petita flor del camí
que em fas l'ullet entre les herbes,
quina claror tan bona serves
en ta corol·la virginal!

Ets com l'esguard amorosí
d'una amistat callada i dolça.
Guia mon pas dimunt la molsa,
lírica espurna d'infinit.

J. L. RICART FORMENT

AMORETA AMOR

Flor auçell
amor bell,
primavera,
serpenteig 'una font
que és l'estíll
de mon frot pesarós,
de mon fer esguardar,
de mon terbre parlar
melangiós.
Si és un llire la vida
vull llegir a eixx full
que és ta prla florída,
remoreig
d'una mar e blau cel,
que és l'anzel
de ton pit endorós,
lliri clos
gessamí.

Joan VILAVELLA

L'OCELLET

Piu piu
fa l'ocellet;
viu viu
pel meu fillet
que viu
mig orfenet.
Piu piu
ell fa solet;
cerco niuet
pel meu fillet
mig orfenet.

S. B.

LA NIT

Quan la nit amb son vel negre
ho va tot embolcallant,
quan en tendres ments la febre
del somni es va arborant...
quan tot calla i és misteri,
que ells ocells dormen temps ha,
que estrelletes semblen ser-hi
en el cel, per no plorar...
quan la lluna esblanqueïda
envia a terra claror,
i la floreta esllanguida
té desig d'un fresc petó...
Un sospir s'ha sentit fondre's
és la font o és la flor?
jaíl, d'ençà que'l sol va pondre's
que's nit en un jove cor.

TERESA

Remarcant fets

Max Von Schillings, el celebrat mestre de música alemany, que últimament un bon nombre d'amics i admiradors catalans li dedicaren un merescut homenatge a Barcelona, ha esdevingut en poc temps — per la seva excel·lent tasca musical al Liceu — famosíssim. És per a nosaltres millor, molt millor, que la Humanitat lliuri la glòria a un músic, que viu per l'Art, que no pas a un «fullback», a un boxador o a qualsevol «sportmen» — per exemple — que viuen per la cultura física.

En les meves relacions amb aficionats a la literatura, he tingut repetides ocasions de descobrir grans entusiasmes i vocacions en alguns joves, per arribar a ésser «alguna cosa» en aquesta matèria, i que, no obstant fer-ho bastant bé, tenen de sucumbir davant l'indiferència general. Ells, que necessiten que els alentin constantment, sols reben un fueteg de despreci. I així passa que, en molts pobles, viles o ciutats, aquests joves — obrers la majoria — saturats d'ideals, es consumeixen obscurament en el treball quotidià. En aquest cas, és com ells perden les energies ocultes de l'ànima i les aspiracions pures.

Copiem el següent paràgraf d'una revista, per a fer-hi una remarca :

«Edgard Allan Poe no té als Estats Units, que jo sàpiga, més que dos monuments : un commemoratiu, de molt mal gust per cert, en el «Metropolitan Museu of Arts», de Nova-York, i una horrible tomba en Baltimore. La història d'aquesta és curiosa. Va costar 10.000 dòlars i es tardà deu anys en poguer reunir dita quantitat per subscripció popular. ¡Aquesta és la glòria literària!»

A Nova-York, doncs, al costat dels gegantins gratacels i de les construccions extravagants que ha imaginat l'arquitectura moderna, hi resta la mísera casa del poeta. En aquest país on es malgasten tants diners en empreses diverses, amb la finalitat vulgar de demostrar la riquesa dels nordamericans, no és possible que es restauri de la forma que es mereix la casa d'Edgard Poe, i que es faci un monument com cal a aquest gran poeta?

J. BARBERÁ

A l'entorn de l'esport

(Acabament)

No volem dir amb això que totes, en sortint de l'Església, hagin de tenir l'aeroplà a punt. Fóra excessivament il·lusionista tal afirmació, i no és recomanable que totes les núvies ho esperin.

Ens referim, més aviat, al que guanyariem tots plegats, si les dones es dediquessin als esports en general. L'excursionisme, posem per cas, és propici a desenrotllar-hi bon nombre d'energies. Al cim de les muntanyes es respira ben lliurement, i la contemplació de la naturalesa que s'estén als vostres peus, és reconfortant. L'esperit s'hi sent optimista i apte per als amors veraders. I, encara, hi ha molts altres mitjans en pràctica assídua entre certs sectors d'homes, però completament negligits per part de les dones; altres menes d'esport que menen igualment, a un fi profitós.

Sembla que hi guanyariem si s'aficionessin a dita mena de divertiments, puix, més que plaer, per elles fóra de fet instrucció; i, aleshores, en lloc de senyoretes delicades com es veuen sovint, les tindriem, tal volta decidides, valeroses, no temeroses de perills insignificants. I, estem-ne segurs, respectariem més les que ens demostrassin uns ideals.

No precisament aviació, sols demanem, ja que no està a les mans de tothom un aparell d'aquesta espècie, sinó molts esports, que tots sabem, portarien un millorament que ningú és capaç de negar, amb objeccions.

I a propòsit que parlem de semblants activitats, no ens estarem de consignar la tasca que realitza a Barcelona el Club Femení d'Esports, de recent fundació, organització que, si no es desorienta, portarà molts fruits a les seves associades. La seva influència s'ha deixat sentir especialment en el festival que tingué lloc el passat dia 3 de març, al Teatre Barcelona, i en la participació que prengueren, assistint algunes components, a la grandiosa festa que es celebrà darrerament a Badalona, en homenatge a l'«esportwoman» catalana, Na Carola Fabra.

Sols he anomenat dit club de la capital per a demostrar que no és cap cosa extraordinària que diverses dones joves s'agrupin amb el lema de fomentar l'esport, com a vigoritzador de la raça. Però els mateixos

que s'esgarriren de què les senyoretes d'aquí es dediquessin algunes hores vagaroses a dits exercicis, troben natural, i fins molts defensen desafortadament l'existència d'agrupacions, i fins balls, que la més elemental raó jutjarà verdaderament perillosos. És una de tantes contradiccions entre els endarrerits del nostre país.

Dia vindrà en què l'aviació ens serà lògica, com ho és actualment el ferrocarril o l'automòbil. Mentrestant les circumstàncies econòmiques de la generalitat no canvien, o dita forma de viatjar no pren un aspecte més popular, sigui posant-lo a l'abast de qualsevol ric, o establint serveis sovintejats, i a preu acordat a la situació de la majoria, mentrestant, diem, tenim el deure de dedicar-nos a tots aquells esports fàcilment assequibles.

Un professor, fora ara de Vilanova, en les seves peroracions quasi íntimes als seus alumnes, deia una frase que, com moltes d'altres, no les obliden els qui la hi oïen: «Un cos d'atleta, que tingui a dintre una ànima de sant». Es poden interpretar més o menys exigentment, però són paraules que enclouen un programa complet.

P. VINTRÓ I OLIVERES.

Cinema

Durant aquesta quinzena no hem pogut veure una pel·lícula de les que solem dir-ne excel·lents. Val a dir, però, que tampoc no se n'ha projectat cap anunciant-la com a tal. Per tant, doncs, no podem donar-nos per enganyats. *El jardí de Alá* va ésser potser la única que va deixar-nos una mica decebuts. Parlant amb tota franquesa esperàvem d'una pel·lícula dirigida per Rex Ingram i interpretada per la gràcil Alice Terry un millor conjunt. De les demés, les que varen distreure'ns força, foren *Hermanos de armas* i *La chica del Sleeping*. *Serenata* també va ploure'ns. No tant, però, com esperàvem.

En quant a varietats, ens visità una colla d'acròbates que actuaren discretament; Liana Gracian, una dansarina que no agradà pas molt; i la revista *Capitán*, per favor, que portava el millor conjunt de totes les que hem vist actuar en el Bosc.

F. C.

El text d'aquesta revista ha passat per la censura governativa.

De quinzena en quinzena...

CARNET HUMORISTIC

La publicació a la «Gaceta Literaria» de Madrid, del poema (?) surrealista «El Moco», del incommensurable Salvador Dalí, em decideix, ben-volguts llegidors, a publicar-ne un d'inèdit, original i quasi bé tan dolent com el d'aquest distingit fill del notari de Figueres.

Fins al segle passat, per ésser poeta, eren condicions indispensables l'anar brut, estripat, el no menjar, portar un barret molt ample i molt suat, el tenir mandra i un pulmó delicadet. Avui ja no; avui es fa difícil l'èssim trobar un home que no «faci versos», i és per això, per fer-ho assequible a totes les imaginacions, que s'ha inventat la rima lliure.

La rima lliure representa la incondicional admissió de tota la societat al «the dançant» de les Muses; malgrat hom assisteixi amb espardenyies i la gorreta de gairell.

Feliç època la nostra, en què l'Olimp, la Hèlade, el Parnàs i els Jardins d'Academo es poden fàcilment reconstruir en qualsevol «Cooperativa Agrícola».

I ara ja després d'aquestes divagacions preliminars, només em resta fer vos avinent que renuncio a tota mena de flor natural. Tantmateix, hi ha homes que som excessivament modestos.

El poema diu :

NADAL

Dalí a les llotges,
estòmacs plens de gall
i els rostres arborats, de tant menjar

Malgrat

els faci

mal

jorn de Nadal.

Val més dejunar

que al CINE anar a pair.

Ulls vermells

inflats

enterbolits pel vi.

Foc dels cigars com ulls de monstre

en la foscor rutilen

com si venjança clamin

dels crims que avui s'han fet.

Quina foscor.

Quin remoreig.

M'apar la màquina

la cuina d'una fonda.

Car sembla

que fregeixin

peix.

Per l'espai d'entre testes

de dos enamorats

«RAMONA» veig.

De sobte

de veure-ho m'han privat

dos caps que s'han juntat.

S'oït l'esclat d'un bes.

Maco, eh?

Perdó us demana,

TETRACORDO.

Teatral

«ELS BLAUS» AL CÍRCOL CATÒLIC.— El diumenge últim s'inaugurà la nova temporada en aquest teatre, amb l'estrena a Vilanova de la formosa comèdia dramàtica de J. Soler Parcerisa i Andreu Boheza, «Els Blaus».

Els aficionats que hi prengueren part compleixen, els uns, acceptablement, i els altres, discretament, en el seu corresponent treball; a la majoria d'ells els hi manca el desenvolupament—tan necessari en l'escena parlada—de presentar-se al públic. Per això en aquesta obra, d'una tan forta complexió que fuig de tota vulgaritat, és on ens fixarem detingudament—amb un escrutini pausat—d'aquest Elenc Artístic. Sols mereixerien salvar-se de la sega, si és que comentessim les valors individuals, uns set o vuit joves, que sobresurten en gran relleu dels altres. El públic del Círcol Catòlic es mostra sempre afalagador per als aficionats, i així ja surten a l'escena convençuts de la benvolença del respectable.

Ço que els hi convé, doncs, als dirigents d'aquest nucli de joves, és una forta esbantada vers aquests que digui molt en pro d'un nou renaixement de l'Elenc Artístic.

J. B. M.

Noticiari

* JOVENTUT, com obra cultural i estrictament vilanovina que és la «III.^a Exposició d'Art del Penedès ofereix des d'ara, gustosament, llurs pàgines a tot quant a l'esmentada exposició es refereixi a més que, parlant de la mateixa, es complaurà en intercalar treballs dels redactors de la revista.

A la Sala Merli, de Barcelona, el nostre compatriota En Josep F. Ràfols està exposant una col·lecció de dibuixos que és molt visitada i comentada favorablement per la premsa.

* En el pròxim número començarem a publicar una sèrie d'assaigs estudiant la personalitat dels grans novel·listes contemporanis i donant a conèixer fragments de llurs obres traduïdes a la nostra parla.

* En el «Orfeón Villanovés», durant la última quinzena del mes passat, ha restat oberta al públic una «Exposició de Pintures Amateurs».

La manca d'espai ens priva de poder publicar un extens comentari de la mateixa, com hauria sigut el nostre desig. No podem, però, deixar de felicitar als seus organitzadors, esperant que ben prompte ens donaran a conèixer nous fruits de la seva reconeguda activitat digna de tota lloança.

ATENCIÓ

Gran especialitat en netejar i
desinfectar dipòsits i cisternes
per l'Hipoclorit Electrolític.

Procediment inofensiu
i de gran eficàcia.

■
Per a encàrrecs :

Joan Mestres

Carrer Major, 46

Joaquim Tous

Kiosc Minerva

Calçats de
totes classes

JAUME TRIUS

Immaculada, 55 i 57

Sucursal :

Progrés, 16

VILANOVA I GELTRÚ

Atwater Kent Radío

CONECTE SIMPLEMENTE
LA CORRIENTE Y ESCUCHE
SIN ACUMULADORES NI PI-
LAS QUE CARGAR O REEM-
PLAZAR.

MAS DE 2.000.000 EN USO

TALLERES CABA

MEMBRILLO, 11

Villanueva y Geltrú

Forn i Pastisseria

CONFITERIA - REPOSTERIA - PA DE VIENA
DOLÇOS - CLASSES SUPERIORS

Josep Soler i Ferrer

PLAÇA DE LA CONSTITUCIÓ, 5
VILANOVA I GELTRÚ

**Taller de Reparacions
Mecàniques i d'Automòbils**

EMILI PIÑANA

CARRER HAVANA, 3
(CARRETERA DE TARRAGONA)

Vilanova i Geltrú

Garatge

Francesc Pujol

Concessionari dels automòbils i camions

Chevrolet

Taller de reparacions

Gran existència de neumàtics de totes les mides :
PIRELLI, MILLER, DUNLOP y MICHELIN.

Peces de recanvi per varies marques d'automòbils.

Accessoris i tot el necessari per autos.

BENZINA I LUBRIFICANTS

Rambla de la Pau, 6 i 8, i Clavé, 2

Telèfon 138

VILANOVA I GELTRÚ

CONFITERIA I PASTISSERIA
— DE —
JOAQUIM SERRAS

Casa acreditada en tota mena de Dolços i Pastes.
Vins generosos. - Xampany de les millors marques.

Especialitat en els encàrrecs

■ ■ ■

SERVEI A DOMICILI

■ ■ ■

Rambla Principal, 91 - Tel. 160 - Vilanova i Geltrú

Americain Círcue

(Instalado en la Plaza de la Estación)

Villanueva y Geltrú

Inauguración y debut hoy, sábado, día 6 de abril de 1929, a las 9'45 de la noche, de la monumental compañía que dirigen los populares clowns,

Hermanos Albano

¡LO NUNCA VISTO!

¡LO INCREIBLE!

¡El mejor circo que viaja por España!
